

ЗНІМІТЬ З НЕБЕС ОФІЦІАНТА АБО НАВІЩО НАМ ТОРІШНІЙ СНІГ

(майже моновистава)

Дійові особи:

Альфонсо

Офіціант - живий

Офіціант - макет

Ляльки: Мія, Дорота, Мірабель, Аманда, Сісілія, Роза, Діана.

Посеред сцени стоїть круглий ресторанный столик з трьома стільцями. В глибині сцени у повний зріст височить фотомакет офіціанта. На сцену швидко виходить чоловік у стильному чорному костюмі офіціанта, однак замість метелика його сорочку прикрашає краватка.

АЛЬФОНСО: Ну ось, шановний Альфонсо, і тебе можна привітати. Нарешті і ти віддав Богові душу! Нарешті. Тому влаштуємо свято для тіла. А тіло, тіло аж зімліло. Від переживань, звичайно. Офіціанте! Офіціанте!!!

До залу заходить офіціант, на якому такий самий костюм, як і у відвідувача, проте замість краватки одягнутий більш звичний для такого вбрання метелик. Офіціант чемно стає трішечки осторонь. Чоловік піднімається зі стільця, однак підходить до макета, а не до живого офіціанта.

АЛЬФОНСО: (Грайливо звертається до макета.) Я гадаю тобі приємно буде почути, що мене звати Альфонсо. До того ж я про тебе знаю трішечки більше, ніж ти думаєш. А ти думаєш, зустрічаючи такого клієнта як я, добре думаєш. Знаю я вас, баламутів. (Серйозно) Проте зупинимось на вивченні меню. Отже, меню!

Виймає з-під пахви макета меню, повертається, сідаючи за столик. Живий офіціант схиляється та завмирає перед ним у поклони. Альфонсо ніби з подивом якийсь час на нього мовчки дивиться.

АЛЬФОНСО: Справді! А чи не бажаю я спершу чогось випити? Чаю чи кави? Напевно, чаю! Будь-ласка, чаю!

Офіціант прямує за куліси. Натомість чоловік піднімається з-за столу, ніби перед виступом поправляючи костюм.

АЛЬФОНСО: А тепер про святе! Це сталося - я віддав Богові душу! Тільки не дивіться на моє тіло так, ніби в ньому більше нічого немає. У ньому є все, аби рід людський ним не закінчився. Але я не бачу свого продовження в нащадках. *(Емоційно-патетично.)* Ні, ні і ще раз ні!!! Моє продовження - це мої учні. Коректніше - учениці. Без нащадків. Але кожна з частинкою моєї душі. Моєї неповторної групи крові. За це я і люблю їх, моїх учениць. А вони мене як люблять! Ще більше. Як і належить любити, коли спільна справа заходить надто далеко.

Заспокоюючись, сідає за стіл. З-за куліс виходить офіціант, мовчки ставлячи чашечку чаю. Чоловік починає пити.

АЛЬФОНСО: А звідки ти знаєш, що я люблю саме зелений чай? Адже я замовляв просто хороший чай. Пам'ятаєш, як у тому анекдоті. Помирає старий єврей. Навколо зібралися родичі та й питаються: "Ізя, ну як же тобі все таки вдається готувати хороший чай? Розкрий секрет перед могилою". Нарешті Ізя розчулився та й каже: "Добре, слухайте мій секрет! Євреї, не шкодуйте заварки!!!" Ха-ха-ха! Але мало кому і досі вдається насолодитися хорошим чаєм. А цей чай - чудовий. Дякую, друже! Будемо вважати, що це не просто зелений чай, а зелене світло для усього цього вечора. Прекрасний початок!

Підходить до макета, стає поруч і обнімає того по-панібратські за плечі.

АЛЬФОНСО: Отже! Я вирішив служити мистецтву. А творити, бути на службі у мистецтва - це так само, як віддати Богові душу. І я віддав її. Усю! До останку. Можете пересвідчитися - у мене залишилося тільки тіло. На - мацай. *(Обнімається з макетом.)* Що ти кажеш? Що про нас люди подумають? А справді! Тоді робимо вигляд, що ми танцюємо. *(Танцюють з макетом.)* Тільки ти до мене надто не притуляйся, а якщо хочеш щось сказати, то кажи пошепки і на вухо. Про що ти там знову мурмотиш? Що-що? Що подумає твій директор, побачивши, як клієнт танцює з офіціантом? Я гадаю, по-перше, він подумає, що клієнт завжди правий, ... а крім того, він подумає ще таке, чого люди навіть припустити не можуть. Тому помаленьку розбігаємося: ти - направо, я - наліво.

Танцюючи знову проходить за столик. Помічає меню, починає його ще раз інтенсивно гортати. Однак, зустрівшись поглядом з офіціантом, який продовжує мовчки стояти поруч, покидає меню і в задумі відсовується у кріслі від стола.

АЛЬФОНСО: Альфонсо, ти не правий. Ти не можеш зараз іти наліво. Просто не маєш права. Адже всі твої учениці зараз готуються до вирішального іспиту у житті. У своєму і твоєму житті. Бідненькі - напевно не на жарт

хвилюються. А я все ніяк не можу вибрати меню. Чомусь зволікаю. Чому?! Я ж не хвилююся. Я - спокійний, ніби все вже знаю наперед. Хоча наперед я нічого не знаю. Навіть не знаю, що буде за п'ять хвилин. Тільки здогадуюся. *(Піднімається.)* У такому разі не будемо гаяти часу. Адже час - це не тільки гроші, час – це також щоразу нові іспити. Які ми або складаємо, або ...

Підходить до макета, втискуючи тому під пахву меню. Стає поруч.

АЛЬФОНСО: Я зробив свій вибір. І хоча це був дуже непростий вибір, проте, сподіваюся, мені ніхто не закине брак смаку. Хоча, у цьому меню було так багато всього смачного. Дуже багато. Навіть дуже-дуже! Бо хто-хто, а я добре-таки знаюся на вишуканих стравах з екзотичним присмаком. Так що, любий, принеси мені, будь-ласка, снігу, без родзинок, без вафель і навіть без ста грамів. І щоб він був трішечки з рожевувато-блакитним відтінком. Для різноманітності, так би мовити.

Підходить до офіціанта. Сідає за столик.

АЛЬФОНСО: А ви принесіть мені, будь ласка, пригорілу яєшню, чашку холодної кави, а потім сядьте біля мене і читайте нотацію. *(Офіціант не рухається.)* Ви що, подумали може, що я тее?... Ні, зі мною все в порядку. Просто я раптом засумував за своєю першою дружиною. Буває. Але це був жарт. Проте від запашної кави, наразі, не відмовлюся.

Офіціант йде за кавою. Альфонсо закладає ноги на стіл, тричі плескаючи в долоні.

АЛЬФОНСО: Дівчатка! На сцену! Я вже готовий! Ну, мої крихітки, ваш альфончик чекає на вас. *(Вибігає за куліси, швидко повертається на сцену, тягнувши за коси по підлозі дитячу ляльку.)* Це Мія - мій найбіліший сніг. Вона з бідної сім'ї. І тому спала на прасувальній дошці доти, доки не піросла. Тоді вона почала спати на стільці. Мія бажала, аби я тільки пестив її, а я весь час кохався з нею. Вона цікавилася моїми турботами, а я змушував ділити їх зі мною. Їй подобалося, як я одягаюся, а я шаленів тоді, коли вона роздягалася. О мама Мія! Як же хороше з тобою було! *(Садовить ляльку на стілець.)* Сідай на стілець. Тільки не спи. Зараз ти складаєш найголовніший іспит у своєму житті. Переді мною. Моя люба дівчинка - мій справді найбіліший сніг. Ти витримала мене. *(Стає перед нею на одне коліно.)* Натомість я віддав тобі своє мистецтво. Неперевершене мистецтво офіціанта великих та малих ресторанів. О мама Мія! Тільки не подумай Мія, що я справді вважаю тебе мамою. Ні, ні. Так просто говорять італійці, коли, знаєш, перебувають у такому цікавому стані... *(Раптом німіє, вражено відступаючи на декілька кроків. Тоді здивовано починає говорити, розтягуючи слова.)* Ма-ма м-і-я! Мія, ти спиш? Як, ти спиш у моїй

присутності! І коли! Можна сказати, у час мого життєвого тріумфу?! Не-гід-ни-ця!!! Геть! Іди геть звідси! Чого сидиш. Я сказав геть звідси! (*Ханає ляльку, жбурляючи її за куліси*) Найбіліший сніг, найтихіша дівчинка... Недаремно кажуть, що в тихому болоті дідьки водяться. Ну й чорт з тобою. (*Сідає розгніваний за столик.*)

Офіціанте! Офіціанте!

Із-за куліс виходить офіціант. Стає поруч з столиком Альфонсо.

АЛЬФОНСО: Офіціанте! Наступну порцію.

Офіціант виймає з-за поли піджака ляльку та садовить її на тарілку перед Альфонсо.

АЛЬФОНСО: До-ро-та! Мій варшавський сніг. Саме тоді мені несподівано на голову впали такі почуття до тебе, що я і досі, здається, хожу травмованим. Ха-ха-ха! Хоча чому досі? Адже наразі почуваюся абсолютно здоровим. Дорота! Золотце, якщо сидиш уже в тарілці, то їж, будь-ласка, хоча б що небусть. Не бережи фігуру, як це роблять усі польки. Ти, Дорота, не така як усі. Ти краща за всю Річ Посполиту з усіма посполитянками разом узятими. Але ти чомусь хотіла обов'язково дізнатися, ким я працюю у себе на батьківщині. Ну просто дуже хотіла. А що я?!... Вгадай, нарешті сказав я одного разу. Я цілий день до пізньої ночі працюю в ресторані, а мені за це ще й гроші платять. Невже офіціантом, сплеснула ти руками. І після цього перевела наше спілкування в рамки давнозабутого, але прекрасного епістолярного жанру. Які ж то були листи! Тільки легке, оздоблене золотом гусяче перо, я вже й не знаю, з якого воно гусака, здатне символізувати твій талант, твою геніальність. Ось так я нарешті зрозумів, що ти справді краща за усю Річ Посполиту. І... і... і... (*Хвилюючись забігає з кутка в куток.*) І запросив тебе у свою новостворену школу офіціанток.

А тепер, моя геніальна дівчинко, наш перший урок. Уяви собі, що ти сидиш не в тарілці, а за столом і з хворобливою підозрілістю, як примхлива світська дама, вивчаєш меню і ніяк не можеш вибрати, що ж тобі замовити. Офіціант рекомендує тобі фірмове блюдо - заливний язик. На що ти йому резонно зауважуєш: «Невже ви думаєте, що я візьму до рота те, що вже побувало у когось у роті.» Вражений офіціант просто запропонував замовити яєшню. “Тоді двійко яєць - і декілька добрих слів на десерт...”- вічливо попросила ти. Де яйця! (*Альфонсо рывкає на офіціанта, що безмовною статусю бовваніє поруч. Офіціант швиденько забігає за куліси, одразу повертаючись з тарілкою яєць.*)

“А як на рахунок добрих слів, які я замовляла після яєць?,- прошелестіла ти.”- І тоді я нахилився до тебе, пристрасно схопив своїми вустами твоє вушко і ніжно прошипів: “Не їж ці інкубаторські яйця, любя, а краще все-таки посмакуй язик. Мій язик”.

(Хапає з тарілки ляльку, пристрасно пригортаючи до себе в поцілунку. Потім кидає її офіціантові, який ховає її під полу.)

Забери її. А то не відірвуся. Відміниця. Яка кругла відміниця. З червоним дипломом. У-х-х! Втомився.

(Розвалюється у кріслі, закидаючи голову за спинку. З того місця стелі, куди він дивиться, прив'язана мотузкою за ногу донизу головою, прямо йому під ніс опускається ще одна лялька.)

АЛЬФОНСО: Ще одна відмінниця - Мірабель. Неперевершена красуня. Жінка, яка могла як ніхто розпалювати уяву чоловіків. З якою було цікаво, а інколи навіть, кажучи відверто, дуже цікаво. Вона вміла доводити чоловіків до екстазу. І так це блискуче робила, що я ладен для неї на все. Якби тільки вона не просила так багато натомість. Бо коли я віддавав їй свої ідеї, їй хотілося отримати ще й мою душу. Коли я їй віддавав свої квіти, їй потрібна була та земля, на якій вони вирости. Коли я віддавав мій піт, вона вимагала ще й моєї крові. А коли я їй віддав свою любов, то вона запрагла усього мого життя.

Ось яка вона - неперевершена красуня Мірабель. Яка ніколи не їла морозива, і, взагалі, дуже зневажливо ставилася до зими. Щоб ти знала, через те, що ти ніколи не любила дивитися, як падає сніг, саме тому, я і не віддав тобі усього свого життя. То може... може... ти розпочнеш. *(Піднімається навипиньки.)* Ну давай, давай... Покажи як падав торішній сніг. *(Лялька підвішена на мотузці за ногу починає помаленьку опускатися аж до самої підлоги.)* Ти хочеш сказати, що ти сніжинка. Але, Мірабель, сніжинка мусить кружляти, а не просто падати додолу. Офіціанте! Ану організуйте вітер. *(Підходить офіціант. Лялька знову на мотузці піднімається до рівня голови. Офіціант починає дмухати на неї, і вона, погойдуючись, зникає за кулісами.)*

Прощай Мірабель! Ти змусила мене фантазувати, а натомість я навчив тебе бути сніжинкою. Коли-небудь ти впадеш комусь на гаряче чоло, і станеш звичайною краплею води. Звичайнісінькою. Тоді як для мене, Мірабель, ти завжди була сніжинкою. Цікаво, а ким ти була для самої себе? *(Підходить до манікена.)* Офіціанте, ким вона була для самої себе? *(З-за куліс виходить з тацею офіціант, на якому лежить лялька чорного кольору. Поштиво зупиняється перед столом.)*

АЛЬФОНСО: О, це справді заморське блюдо. Аманда - мій найчорніший сніг. *(Бере у офіціанта тацю, ставить на стіл. Піднімає чорношкіру ляльку. Цілує. Кладе назад.)* Ця жінка була неперевершена у киданні списів. Розповідала, що зі своєї рідної Нігерії вона іноді докидала списа до Берега Слонової Кістки. А одного разу навіть влучила списом у слона, який так розлютився, що спересердя втопився в океані. Після чого, ясна річ, хвилі Атлантики винесли його кістки на Берег Слонової Кістки. Це так вразило

чорношкіру красуню Аманду, що вона одразу записалася в товариство охорони диких тварин. Але звичка – друга натура, тому вона розпочала полювання на чоловіків. *(Хапає ляльку та шваброю і починає з несамовитими криками бігати по сцені.)* Полювала вона на чоловіків з таким азартом, якому позаздрила б навіть сама Клеопатра. Полюбляла вона прохромлювати своїм списом або білошкірих брюнетів з блакитними очима або чорношкірих атлетів з білими блискучими, як сніг Кіліманджаро, зубами. І так було доти, доки її спис не потрапив в одного симпатичного офіціанта. *(Кидає шваброю в макет, що валиться на підлогу. І одразу падає поруч з макетом, тримаючи ляльку над собою.)* Як не парадоксально, але цим офіціантом виявився саме я. І саме на мені ти чомусь вирішила припинити свої дикі африканські лови. *(Піднімається.)* Це мене звичайно ж обурило. Я хіба крайній тобі, чи що?! Ніколи до цього не був крайнім і зараз не буду, і не треба, щоб мене як барана на заріз, під вінець волочили. Хочеш заміж, то іди. А мені там нічого робити. Не треба мене туди тягти. Не гарно це. Некрасиво. Не по-європейськи якось. *(Замислюється.)* Проте вона сама вже через тиждень благала відпустити її на всі чотири боки. І, до речі, через, здавалося б спершу, тривіальну обставину. А справа ось у чім. Як офіціант досвідчений і спостережливий, я помітив, що майже всі зарубіжні клієнти час від часу полюбляють посмакувати свою національну страву: француз хоче посмоктати жаб'ячу ніжку; українець вмолотити тарілку борщу; рускій похлебать щі. Але жодного разу не бачив, щоб африканець замовив щось рідненьке, африканське. Ви вже здогадалися чому? Отож. Я тиждень настановлював Аманду, як готувати для мене їжу. І змушував її їсти все, що вона готувала для мене. Результат - ви бачите. Офіціанте, покажіть страву. *(Офіціант демонструє глядачам тарілку з Амандою.)* Не знаю як вам, а мені дуже подобається петрушечка і шпинатик навколо неї. Знаєте - це так нагадує зелені віночки. Офіціанте, подавайте наступну... страву! *(Офіціант виходить з блюдом за куліси, тоді як Альфонсо піднімає та встановлює на попередньому місці макет.)*

АЛЬФОНСО: Боже, який же я самотній! Який я нещасний, хто б тільки знав. *(Йде за куліси, повертаючись звідти із закутаною в пелюшки лялькою.)*

АЛЬФОНСО: Не такий вже ти й самотній, Альфонсо. Як кажуть, ти не один. Один плюс один. Ха-ха-ха! *(Колише ляльку.)* Сісілія, майже дитина. До зустрічі зі мною вона окрім Берліна більше ніде не була. Проте, як вона знала своє місто, як любила його, як відчувала його настрої. О! то треба було бачити. *(Прилаштовує колиску, кладе туди ляльку, гойдаючи її ніби на гоїдалці.)* З нею я побував в усіх закутках Берліна. А вона ці його закутки так обожнювала, що я навіть став ревнувати потроху. І так тривало доти, доки одного прекрасного дня моє терпіння не луснуло. Вибирай - або я, або Берлін - рішуче заявив я їй. Бідна дівчинка – саме на той час вона любила і мене, і Берлін. Але, як кажуть, перемогла молодість. Адже ви бачите, що

мені, на відмінну від деяких стародавніх міст, не більше 30 років. Ну, у крайньому випадку, не більше 35. Тому ми з Сісілією дружно помахали Берліну ручкою. А я ще й тоді знову подумав, як же гарно все-таки бути молодим. Отже, перемогла молодість! Ти, Сісілія, як була в душі дитиною, так нею і залишилася. А таким хорошим дівчаткам я не можу ставити поганих оцінок. Так що ти склала свій іспит на відмінно. Тому можеш тепер повертатися до свого Берліна.

Офіціанте, офіціанте! Відправте її додому, і нехай, коли вона повертатиметься, над Берліном падатиме торішний сніг. (*Офіціант стоїть не рухаючись біля люльки.*) Офіціанте, ви що забули як виконувати бажання клієнтів? (*Офіціант знімає люльку з лялькою та йде за куліси.*)

АЛЬФОНСО: У мене ще зберігся чек на бандероль, яку я відправив Розі. (*Виймає з кишені чек. З-за куліс починає виглядати лялька, але на сцену не виходить.*) Вона мало схожа на мою тітоньку Розу, яка, як усі знають, живе у Бразилії. Проте, як і тітонька, диких мавп терпіти не може. І, як і тітонька, ніколи не вірила у теорію Чарльза Дарвіна. Хоча, правду кажучи, вона взагалі не вірила ні в які теорії. Визнавала тільки перевірене чуттєвим досвідом, тобто експериментом. Лише заради експерименту вона підсипала отруту до їжі свого другого чоловіка. І без будь-яких докорів сумління спокійно спостерігала, як він з апетитом все це повільно споживав, а потім ще й добавки попросив. Бідняга, як потім констатували лікарі, ця добавка його і доконала.

Я теж був для тебе не більше, ніж дослід. Пам'ятаєш, як я вранці тихо постукав у твій номер, коли ти зупинилася у нашому готелі. Тоді я вперше приніс тобі сніданок у ліжку, і так у ньому й залишився. Це вартувало мені гарної роботи, між іншим. А тобі, виявляється, було просто цікаво: чи зможеш ти зі мною забути про обід та вечерю? Як з'ясувалося, ти забула і про наступний сніданок, що неабияк потішило моє самолюбство. А потім ти повернулася у Бразилію, а я послав тобі навздогін бандерольку, у яку запакував на згадку про нашу єдину зустріч блакитний пухнастий сніг.

Тепер я хочу, аби ти повернула мені минулорічний подарунок. Я хочу аби ти повернула мені мій сніг. Це - твій іспит. Твоє майбутнє. Бо це - торішний сніг.

Але почекай, кому я говорю. Кому я все це говорю? Як, ти не прийшла на іспит?! Ти проігнорувала мене - мене - твого вчителя?! Не-гід-ни-ця! Тоді ти не склала іспиту свого життя. Хоча, почекай, здається, розумію. Ти не зберегла того снігу, і тому не прийшла. Гаразд, коли ти зможеш знайти сніг, який я тобі дарував, тоді й повертайся. Будемо вважати, що твій іспит ще незакінчився. Здається - все!

(*З-під стелі спускається обв'язана мотузкою ще одна лялька.*)

АЛЬФОНСО: Люба Діана! Як я міг про тебе забути. Знайомтеся - моя сусідка Діана. Хоча познайомився я з нею в ресторані, навіть не підозріючи про її таке близьке існування. Вона була з подружкою, якій я передав досить дипломатичну записку. Можу навіть прочитати. *(Дістає записку.)* І досі її бережу. *(Читає.)* «Я закохався у Вас, як тільки побачив Вас і тому вже не можу без Вас жити. Запрошую Вас завтра до себе на вечерю. Якщо ви раптом зайняті, то передайте тоді моє запрошення блондинці, яка сидить зліва від Вас.»

Діана, саме зліва ти і сиділа. Потім була ніч, коли ми прийшли в твою велику простору квартиру. Ти довго вагалася, спершу червоніла потім полотніла, аж поки не наважилася сором'язливо мені сказати, що ти... що ти... Зауваж, і це було сказано о другій годині ночі. Так що ти сказала, що ти не вмієш танцювати. І від цього дуже сильно страждаєш.

І знову ж таки, зауваж, я не став тянути тебе до ліжка, обіцяючи колись навчити танцювати. Ні, і ще раз ні! Я одразу став тебе вчити, не випускаючи зі своїх рук до самого ранку. А ти виявилася здібною ученицею. *(Підходить до офіціанта.)*

Офіціанте! Уявіть собі, що ви партнерка, а я партнер! *(Офіціант не рухається.)* Офіціанте! Ви забуваєте, що клієнт завжди правий. *(Офіціант кладе руку на плече Альфонсо, і вони починають танцювати аргентинське танго.)*

Перш ніж ви навчитеся танцювати, ви повинні засвоїти одну істину: мистецтво танцю полягає в тому, аби партнерка прибрала ногу раніше, ніж на неї наступить партнер. *(Намагається наступити у танці на ногу офіціанта, який постійно ухилиється. Нарешті йому вдається притиснути партнера, після чого офіціант ухопившись за ногу заплигав по сцені.)*

Ось що буває, коли партнерка не прибирає ногу раніше, ніж на неї наступить партнер. *(Знімає з мотузки ляльку. Сідає разом з нею за стіл.)*

Але досить спогадів. Давай ліпше підкрипимося. Бо я вже зголоднів. А ти? Ти хочеш їсти? Що, що, що! *(Нахилиється до неї, ніби про щось перешиптуючись. Кокетливо сміється.)* Ти мені цього ніколи раніше не казала. Гарзд - іди. Але я тебе буду чекати. *(Кидає ляльку офіціанту, який перекидає її за куліси.)* Так само, як я увесь час чекаю торішнього снігу.

АЛЬФОНСО: Хіба випити чогось?! Офіціанте, а принеси мені, будь-ласка, чого-небудь випити.

Офіціант іде за куліси. Через хвилину повертається з тацею, на якій стоїть накрита серветкою склянка. Раптом починає говорити, залишаючись усе таким же незворушним.

ОФІЦІАНТ: Чай чи кава?

АЛЬФОНСО: Кава.

ОФІЦІАНТ: А ось і не вгадали - чай. *(Поставив склянку перед ошелешеним чоловіком.)*

АЛЬФОНСО: Та ти... та ти... та ти що – говориш?!! *(Закружляв навколо офіціанта.)* Так ти все ж таки говориш. А я, а я телепень. Який же я телепень. Адже тут і останньому бовдурі зрозуміло, що якщо ти усю дорогу з язиком мовчав, то насамкінець обов'язково мусив заговорити. Так що, виходить, що зараз справді кінець. Ану, скажи ще що небуть.

ОФІЦІАНТ: Що?

АЛЬФОНСО: Що небуть! Ну наприкалад - кінець.

ОФІЦІАНТ: *(Повертається до залу.)* Кінець.

АЛЬФОНСО: *(Ніби винувато розвотить перед публікою руками)* Кінець! *(Повертається до офіціанта.)* Скажіть, а у цього дійства хоча б щасливий кінець.

ОФІЦІАНТ: Думаю, що так. Принаймні публіка буде надзвичайно рада, коли все це закінчиться. Кінець!

Обидва чоловіка кланяються і йдуть за куліси. Через якусь мить повертаються. Офіціант у костюмі Альфонсо сідає за столик, а Альфонсо в костюмі офіціанта стає на його місце.

ОФІЦІАНТ: Офіціант! Меню!

АЛЬФОНСО: Будь-ласка! *(Поштиво простягає меню.)*

ОФІЦІАНТ: А чому меню у вас без цін?

АЛЬФОНСО: Ми не хотіли одразу псувати вам апетит!

ОФІЦІАНТ: Логічно. Тоді, офіціанте, принесіть мені склянку амброзії!

АЛЬФОНСО: Що, що ???...

ОФІЦІАНТ: Як, ви не знаєте? Це напій богів!

АЛЬФОНСО: Вибачайте, а я вас одразу і не впізнав!

ОФІЦІАНТ: Ти, напевно, збиткуєш наді мною. Але ж ти знаєш як далеко і куди тебе можна послати.

АЛЬФОНСО: Знаю. Ну то я тоді одразу і пішов. *(Іде за куліси.)*

ОФІЦІАНТ: Ти куди? Стій! Офіціант. Стій!*(Забігає за куліси.)* Офіціант, офіціант, офіціанте!!!...

28 серпня - 3 жовтня 2000 р.